

# 7

## VSAK REVEŽ NE PRIDE ZLAHKA V NEBESA

*Kadar govorimo o oblastnikih, so mnogi do njih zelo kritični. Govorijo, da lažejo in goljufajo. Včeraj pa je Serafinček predstavil francoskega kralja Ludvika in angleško kraljico Marjeto Škotsko. Kralj Ludvik je celo stregel gobavcem, ki se jih mnogi niso hoteli niti dotakniti. Angleška kraljica Marjeta Škotska je bila kot mati mnogim ljudem in ni prenesla, če se je komu dogajala krivica.*

»Kaj pa na drugi strani? Med reveži? Imajo tudi ti v nebesih svojega predstavnika?« je zanimalo Petra.

»Seveda imajo. Revežev je celo več kot bogatašev,« je Manca odgovorila namesto Serafinčka. »Jezus je dejal, da bogataši težje pridejo v nebesa kot reveži.«

»Bogastvo je včasih res lahko ovira,« se je strinjal Serafinček, »vendar to še ne pomeni, da reveži lažje pridejo v nebesa kot bogataši.«

»Kako? Mar ni Jezus dejal tako?« se je čudila Tamara.

»To imate prav. Jezus je dejal, da reveži lažje pridejo v nebesa kot bogataši. Bogataši se bojijo za svoje premoženje in ga le težka delijo z reveži. Vendar pa so mnogi reveži, ki gojijo zavist in jezo do bogatašev.«

»Zakaj?« se je začudil Peter.

»Zavist in jeza sta pogosto spremljevalki revežev, ki zavistno gledajo na ljudi, ki imajo vsega dovolj. Pri tem se jezijo in preklinjajo svojo beraško usodo,« jim je razložil Serafinček.

»To je razumljivo,« se je strinjal Peter. »Pa nam povej o kakem svetniku, ki je bil reven.«

»Tak je Benedikt Jožef Labre. Rodil se je v Franciji. Kdor ga je videl strganega, ušivega, z dolgimi lasmi in brado, ga je imel za potepuha. V resnici pa je bil romar, ki je hodil po svetu, od svetišča do svetišča, cele dneve klečal na golem kamnu in goreče molil.«

»Neverjetno,« se je čudila Tamara.

»Za tak način življenja se je sam odločil,« je nadaljeval Serafinček. »Najprej je mislil, da ga Bog kliče v samostan, h kartuzijanom ali trapistom, pa je spoznal, da ni tako. Zato je začel hoditi iz kraja v kraj, od svetišča do svetišča. Živel je kot berač. Vse premoženje je imel v culi na rami. Nikoli ni beračil. Če mu je kdo kaj dal, je vzel le toliko, kolikor je potreboval. Ostalo je razdelil revežem. Bil je torej berač in romar, brez strehe nad glavo in bil je srečen. V hiši ali hlevu je spal le takrat, ko je bilo tako mrzlo, da bi lahko zmrznil.«

»On se je sam odločil za tako življenje?« se je čudila Manca.

»Da,« je pokimal Serafinček. »Obstajajo pa tudi svetniki in svetnice, ki se niso sami odločili. Takšna je recimo Jožefina Bakhita, ki je bila sužnja. Tudi sužnji so bili reveži, brez svojega premoženja. Celo svobode niso imeli.«

»Kako se je pa to zgodilo?« je hitro vprašal Peter.

»Rodila se je v Afriki, v Sudanu. Ko je bila stara devet let, so jo ugrabili trgovci s sužnji in jo prodali. Pet gospodarjev je imela, ki so jo kupili in prodali. Med njimi tudi zelo krute, ki so jo mučili. Ena gospodarica ji je z nožem zarezala kožo in v rano nasula soli. Končno jo je kupila italijanska družina, s katero je prišla v Italijo, kjer je postala svobodna. Spoznala je Jezusa in stopila v samostan.«

»Jaz bi se maščeval,« je Peter pihnil skozi nos.

»Narobe. Jožefina Bakhita je dejala, da so bili ti ljudje le orodje v Božjih rokah, ki so jo pripeljali do Boga.«

**Naloga:** *S svojim obiskom razveseli bolnika ali starejšega človeka.*